

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο κἀγὼ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Οσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

**«Ὁ Οἰκουμενισμὸς προσπαθεῖ νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα
σὲ ὅσους ἀκόμῃ ἀναζητοῦν τὴν Ἀλήθεια»**

Ἡ Μεταστροφὴ τῶν Ἑτεροδόξων καὶ ἡ Οἰκουμενικὴ Κίνησις *

Ἰπὸ τοῦ ἱερομονάχου Ἀλεξίου Καρακαλληνοῦ

Τὴν 20.9.2003, ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, σὲ Ὁμιλία του στὸ Κρατικὸ Πανεπιστήμιον τῆς Τιφλίδος Γεωργίας, ὑπεστήριξε ὅτι

«Ὅσα πράττουν αἱ συμμετέχουσαι εἰς τοὺς Διαχριστιανικοὺς καὶ τοὺς Διαθρησκειακοὺς Διαλόγους καὶ εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, εἶναι ἀποτέλεσμα ζήλου κατὰ Θεὸν πρὸς μαθητείαν πάντων τῶν ἐθνῶν καὶ ὄχι διαθέσεως συγκρητισμοῦ καὶ ὑποχωρήσεων ἀπὸ τῆς Ἀληθείας». «ἔχομεν καθῆκον νὰ μαθητεύσωμεν πάντα τὰ ἔθνη, ἀκόμῃ καὶ τὰ κατὰ πλειοψηφίαν ἑτερόδοξα, ἀλιεύοντες μεταξὺ αὐτῶν τοὺς καλοπροαιρέτους». «χάριν αὐτῶν, καὶ δὴ χάριν τῶν μεταξὺ αὐτῶν καλοπροαιρέτων, πολλοὶ τῶν ὁποίων μεταστρέφονται εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, τὴν ὁποίαν γνωρίζουν ἐκ τῶν περὶ τῶν Διαλόγων δημοσιευμάτων, πραγματοποιοῦνται οἱ Διάλογοι».

(Περιοδ. «Ὁρθοδοξία» Κωνσταντινουπόλεως, Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 2003, σελ. 692 καὶ 691)

Ὁ κ. Βαρθολομαῖος, στὴν Ὁμιλία του αὐτήν, ἀποφαίνεται δογματικῶς, ὅτι ὅσοι δὲν συμφωνοῦν μὲ τὶς ἀνωτέρω ἀπόψεις του περὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐμφοροῦνται ἀπὸ **Φανατισμό, Φονταμενταλισμό, Μισαλλοδοξία,**

Ζηλωτισμὸ καὶ «συνδυάζουν ἔλλειψιν ταπεινώσεως μετ' ἑλλείψεως κριτικῆς ἰκανότητος».

(Αὐτόθι, σελ. 689 καὶ 688)

Τὸ κείμενο τοῦ Ἱερομονάχου Ἀλεξίου Καρακαλληνοῦ, τὸ ὁποῖο δημοσιεύουμε ἐν συνεχείᾳ, ἀποτελεῖ κατ' οὐσίαν ἀπάντησιν στὶς πατριαρχικὲς αἰτιάσεις.

Ἡ μαρτυρία τοῦ π. Ἀλεξίου ἦταν μία ἀπὸ τὶς πλέον ἐνδιαφέρουσες Εἰσπηγήσεις, οἱ ὁποῖες ἔγιναν στὸ Διορθόδοξο Θεολογικὸ Συνέδριο τῆς Θεσσαλονίκης, 20-24 Σεπτεμβρίου 2004, μὲ θέμα: «**Οἰκουμενισμός. Γένεση – Προσδοκίες – Διαφεύσεις**».

Τὸ πληρὲς κείμενο τῆς Εἰσπηγήσεως ἐκείνης, ἡ ὁποία συνιστᾷ πραγματικὴ πρόκλησι πρὸς ἐμβάθυνσιν ἐπὶ τῶν τελουμένων στὸν χῶρο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἔχει ὡς ἑξῆς.

* * *

α. Εἰσαγωγή

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ εἶναι «τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν τὸ φωτίζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον» καί, ὅπως ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος σημειώνει, «ἡ μὲν χάρις εἰς πάντας ἐκκέχυται, οὐκ Ἰουδαῖον, οὐχ Ἑλληνα, οὐ βάρβαρον, οὐ Σκύθην, οὐκ ἐλεύθερον, οὐ δοῦλον... ἀποστρεφόμενη. Πάντας ὁμοίως προσειμένη καὶ μετὰ τῆς ἴσης τιμῆς».

Ἄν καὶ σήμερα, κάποια ἔθνη ἔχουν διαφορετικὸ ὄνομα, ὁ Χριστὸς συνεχίζει τὸ ἔργο Του τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, προσκαλώντας στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία πολλούς, πὺ ἀνετράφησαν μέσα σὲ Κοινότητες ἑτεροδόξων Χριστιανῶν.

Οἱ περιπτώσεις τους εἶναι ποικίλες καὶ ὁμοιάζουν, ἂν τὶς συνθέσῃ κανεῖς, μὲ ἓνα πολύχρωμο χαλὶ ἀπὸ τοὺς θαυμαστοὺς τρόπους τῆς θείας Χάριτος καὶ τὸ μυστήριον τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς.

Ἐπάρχουν πολλὲς αἰτίες, γιὰ τὶς ὁποῖες κάποιος, πὺ ἀνήκει σὲ μία ἑτερόδοξη Ὁμολογία, ἔρχεται στὴν Ὁρθοδοξία, ἀλλὰ ὁ πὺ σημαντικὸς παράγων εἶναι πάντα ἡ παρουσία τῆς θείας Χάριτος, ἡ ὁποία δρᾷ κατὰ ποικίλους τρόπους, ἀγγίζοντας τὴν ψυχὴ κάθε ἀνθρώπου, πὺ εἶναι δεκτικὸς φωτισμοῦ καὶ ὀδηγώντας αὐτὸν νὰ ἀναζητήσῃ τὴν Ἀλήθεια. Μετά, ἐκεῖνος, πωλεῖ ὅ,τι ἔχει στὴν κατοχὴ του, μὲ σκοπὸ νὰ ἀποκτήσῃ τὸν *πολύτιμον μαργαρίτην*, τὴν Ὁρθόδοξην πίστην μας.

Πιστεύω, πὼς μου ἐζητήθη νὰ ὀμιλήσω γι' αὐτὸ τὸ θέμα, ἐπειδὴ, ἀπὸ τὸ πολλὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἡ θεία Χάρις ἄγγισε καὶ τὴν ἰδική μου καρδιά ὀδηγώντας με, ἀρχικά, στὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ τελικά, στὸ Ἅγιον Ὄρος, ἂν καὶ μεγάλωσα σὲ μία μικρὴ Ἀμερικανικὴ Προτεσταντικὴ Κοινότητα, σὲ μία ἐπίσης μικρὴ πόλη τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ὅπου οὔτε ποτὲ συνάντησα μία Ὁρθόδοξη Ἐνορία, οὔτε ποτὲ εἶχα ὅποιαδήποτε ἐπαφὴ μὲ κάποιον Ὁρθόδοξο Χριστιανό.

β. Μία Ἐκκλησία καὶ πὼς ἐνεργεῖ ἡ θεία Χάρις

ΟΤΑΝ ΗΜΟΥΝ νέος, μᾶς δίδασκαν, ὅτι ὅλες οἱ Χριστιανικὲς Ὁμολογίαι ἦταν βασικὰ οἱ ἴδιες καὶ ὅτι οἱ διαφορὲς μεταξύ τους ἦταν ἀσήμαντες.

Παρ' ὅλα αὐτά, ἡ πείρα μὲ ἔκανε νὰ θέσω ὑπὸ κρίσιν αὐτὴν τὴν κεντρικὴ διδασκαλία τῆς Οἰκουμενιστικῆς Κινήσεως.

Ὅταν ἤμουν δεκατεσσάρων ἐτῶν καὶ παρακολουθοῦσα τὸ μάθημα τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου σὲ ἓναν ναὸ τῶν Μεθοδιστῶν, συγκεκριμένα στὸ ναὸ ὅπου ὁ παπποῦς μου ἦταν παλαιότερα ὁ πάστορας, ἔκανα στὸν Κατηχητὴ μου τὴν ἐξῆς ἐρώτηση:

«Γιατὶ πρέπει νὰ εἶμαι Μεθοδιστὴς καὶ ὄχι Ρωμαιοκαθολικός, ἢ Πρεσβυτεριανός, ἢ Βαπτιστής; Πὼς μπορῶ νὰ ξέρω, ὅτι οἱ Μεθοδιστὲς ἔχουν τὴν Ἀλήθεια.»

Ὁ Κατηχητής μου, ὅμως, δὲν μοῦ ἔδωσε ἱκανοποιητικὴ ἀπάντηση καὶ ἀπὸ τότε ἄρχισε ἡ μακρὰ μου πορεία ἀναζητήσεως τῆς Ἀληθείας.

Τώρα, βλέπω, ὅτι ὁ δικός μου δρόμος τῆς ἀναζητήσεως εἶχε πολλὰ κοινὰ σημεῖα μὲ ἐκείνον ἄλλων ἀναζητητῶν, οἱ ὅποιοι ἐπίσης κατέληξαν ἀπὸ τὴν ἑτεροδοξία στὴν Ὁρθοδοξία καὶ ἀπὸ τὰ κοινὰ αὐτὰ σημεῖα, καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν προσωπικὴ μου πείρα θὰ ἤθελα νὰ σκιαγραφήσω, κατ' ἀρχὴν, στὴν ἀγάπη σας, τοὺς κύριους λόγους, λίγο-πολλὸ κοινούς, γιὰ τοὺς ὁποίους κάποιος ἑτερόδοξος προσέρχεται στὴν Ὁρθοδοξία καὶ κατὰ δευτέρον λόγον, νὰ ἐπισημάνω μερικὲς συνέπειες, πὺ ἐχει αὐτὴ ἡ μεταστροφή του στὴν Ὁρθοδοξία, ὅσον ἀφορᾷ στὴν ἐμπλοκὴ μας στὴν Οἰκουμενιστικὴ Κίνηση.

Λόγω ἐλλείψεως χρόνου, δὲν μπορῶ νὰ παρουσιάσω πολλὰ παραδείγματα, ὅμως, εἶναι κατατεθειμένα σὲ ἐκτενέστερη γραπτὴ Εἰσήγησή μου, ἡ ὁποία θὰ περιληφθῇ στὰ *Πρακτικὰ* τοῦ Συνεδρίου.

Στους περισσότερους ανθρώπους, που προσέρχονται στην Ὁρθοδοξία, ἐμοῦ συμπεριλαμβανομένου, διακρίνομε τὰ ἰδιάζοντα χαρακτηριστικὰ ἐκεῖνα, που ἀπαντῶνται σὲ ὅσους ἔλαβαν τὸ δῶρο τῆς μετανοίας.

Αὐτά, μᾶς εἶναι γνωστὰ ἀπὸ τὴν προσωπικὴ μας μετάνοια καὶ εἶναι: ἡ συντετριμμένη καὶ τεταπεινωμένη καρδιά, μία εἰλημμένη ἀπόφασις νὰ βρῆ κανεὶς ὅπωςδήποτε τὴν Ἀλήθεια, ἀνεξαρτήτως κόστους, ἓνα ταπεινὸ φρόνημα, που τοῦ ἐπιτρέπει νὰ δῆ τὴν ζωὴ ἀπὸ μία ἄλλη ὀπτικὴ γωνία, μία διάθεσις νὰ κἀνη συγκρίσεις μεταξὺ ἐκεῖνου που εἶχε καὶ αὐτοῦ που ἀνακαλύπτει καὶ τελικὰ, μία σταθερὴ ἀπόφασις νὰ ἀλλάξῃ ζωὴ.

Εἶναι ὁ «*πόνος τῆς καρδιάς*» ἐκεῖνο, που καθιστᾷ ἱκανοὺς τοὺς ἕτεροδόξους νὰ μὴ ἐμπιστεύονται πλέον τὴν ἰδική τους λογικὴ, τὶς ἰδικές τους ἀπόψεις καὶ τὰ ἰδικὰ τους συναισθήματα, ὥστε νὰ μποροῦν πλέον νὰ λαμβάνουν σοβαρὰ ὑπ' ὄψιν τους τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, νὰ ἀσκοῦν κριτικὴ ἐπάνω στὰ ἰδικὰ τους πιστεύω καὶ νὰ διερωτῶνται γιὰ τὸ τί ἔχει μεγαλύτερη ἀξία στὴ ζωὴ.

Ὁ ἀββᾶς Βαρσανούφιος ὁ Μέγας λέγει, ὅτι «*χωρὶς τὸν κόπο τῆς καρδιάς, κανεὶς δὲν ἀποκτᾷ τὴν διάκριση τῶν λογισμῶν*».

Αὐτὸ ἰσχύει καὶ γιὰ κάθε μορφή διακρίσεως. Οἱ δοκιμασίες, οἱ θλίψεις, οἱ πειρασμοί, που φέρνουν πόνο στὴν καρδιά, εἶναι μεταξὺ τῶν μεγαλυτέρων εὐεργεσιῶν τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ δημιουργοῦν τὶς κατάλληλες προϋποθέσεις, ὥστε νὰ λάβῃ χώραν ἓνας προβληματισμὸς, μία ἀναθεώρησις τῶν θέσεων καὶ ἐνδεχομένως μία στροφὴ πρὸς τὴν Ὁρθοδοξία.

Σὲ πολλοὺς, τὰ πρῶτα βήματα πρὸς τὴν Ὁρθοδοξία γίνονται, ὅταν καταφεύγουν στὸν Θεὸ γιὰ παρηγοριὰ μετὰ ἀπὸ φυσικὸ ἢ συναισθηματικὸ τραυματισμὸ.

γ. Οἱ προσερχόμενοι εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν

ΣΕ ΟΣΟΥΣ εἶναι βαθύτερα δεμένοι μετὰ τὴν ἕτερόδοξη Ὁμολογία τους, ὁ πόνος τῆς καρδιάς συνήθως γεννᾶται ἀπὸ μία προσωπικὴ κρίση, σὲ σχέση μετὰ τὴν Ὁμολογία τους, ἢ ὅποια, ὅπως κάποτε ἀνακαλύπτουν, δὲν ἀντικατοπτρίζει τὸν Χριστιανισμὸ τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἕνας σημαντικὸς ἀριθμὸς Ἐπισκοπελιανῶν, λαϊκῶν καὶ κληρικῶν, ἀρχισαν νὰ ἀναζητοῦν διέξοδο ἔξω ἀπὸ τὸν Ἀγγλικανισμὸ

μετὰ ἀπὸ τὴν κρίση, πὸν ξέσπασε σχετικὰ μὲ τὴν χειροτονία τῶν γυναικῶν.

Γιὰ τοὺς πρώην Εὐαγγελικούς, ὅπως τὸν Peter Guilquist, οἱ ὁποῖοι ἐνεπλάκησαν στὴν ἱεραποστολικὴ ὀργάνωση Campus Crusade, ἡ ἀποτυχία τους νὰ προσηλυτίσουν, σταθερά, ἀνθρώπους στὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ, τοὺς ἔκανε νὰ ἀναρωτηθοῦν γιὰ τὴν ἀξία τῆς ὑπάρξεως τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο τοὺς ὀδήγησε στὴν ἀναζήτηση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Καινῆς Διαθήκης, μία ἀναζήτησις, ἡ ὁποία ἔληξε τὸ 1987 μὲ τὴν εἰσοδό τους στὴν Ὁρθοδοξία.

Σὲ ἄλλους, ἡ ἴδια ἡ συνάντησις μὲ τὴν Ὁρθοδοξία ἐπιφέρει μία κρίση, ἡ ὁποία τοὺς κάνει νὰ διερωτῶνται γιὰ τὴν ἀλήθεια τῶν πιστεύω τους.

Ἔχει ὑπάρξει ἓνας ἀριθμὸς προσηλύτων στὴν Ὁρθοδοξία, πὸν ἄρχισαν τὴν πορεία τους πρὸς τὴν Ὁρθοδοξία κατὰ ἀρνητικὸ τρόπο, προσπαθώντας, δηλαδή, νὰ ἀποδείξουν ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία ἔχει λάθος.

Ἐνας τέτοιος ἦταν ὁ π. Thomas Avramis, ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ μεγάλωσε μέσα σὲ Ἑλληνορθόδοξο περιβάλλον, ἀργότερα, στὸ Λύκειο, ἐνεπλάκη σὲ Προτεσταντικὲς ὁμάδες καὶ προσηλυτίσθηκε. Γιὰ νὰ μπορέση, ὁ ἴδιος, νὰ μεταστρέψη τοὺς Ὁρθοδόξους, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ πεισθῇ ὁ ἴδιος, ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι λανθασμένη, ἄρχισε νὰ μελετᾷ βιβλία σχετικὰ μὲ τὴν Ὁρθοδοξία. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο. Πείσθηκε ὁ ἴδιος ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία κατέχει τὴν Ἀλήθεια.

Ἄπαξ τώρα καὶ ἔχει κάποιος ταπεινὰ ἀποδεχθῆ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία σὰν τὸν Θεανθρώπινο θεσμό, πὸν ἔχει τὴν μόνη αὐθεντία στὴν ζωὴ, ὅσον ἀφορᾷ στὴν σωτηρία του, ἡ μετάβασις ἀπὸ τὴν συγκατάθεση τῆς καρδιᾶς στὴν πρακτικὴ ἐπιστροφή στὴν ἀληθινὴ Πίστη ἀπαιτεῖ καὶ μία ἄλλη ἀρετὴ, τὴν ὁποία ὁ ἅγιος Κλήμης, ἐπίσκοπος Ρώμης, ὀνομάζει *«ἰσχὺν ἀφοσιώσεως καὶ σκοποῦ»*.

Ἡ ἐπίγνωσις, ὅτι τίποτε δὲν εἶναι πιδὸ σπουδαῖο ἀπὸ τὸ νὰ εἰσέλθῃ κανεὶς στὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ ἀγωνισθῆ νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὸν τὸν σκοπὸ, εἶναι ἀναγκαῖα γιὰ ἐκεῖνον, πὸν ἀναζητᾷ τὴν Ἐκκλησία, ὥστε νὰ ὑπερπηδήσῃ τὰ ἐμπόδια, πὸν τὸ πονηρὸ πνεῦμα σίγουρα θὰ προσπαθήσῃ νὰ τοῦ φέρῃ στὸν δρόμο του.

Μποροῦμε νὰ δοῦμε αὐτὴν τὴν *δύναμη τῆς ἀφοσιώσεως* σὲ πολλοὺς ἀπὸ ἐκεῖνους, πὸν προσέρχονται στὴν Ὁρθοδοξία.

Θυμᾶμαι, ὅτι, μετὰ ἀπὸ μελέτη ἕξι μηνῶν κάθε διαθεσίμου

Ὁρθοδόξου βιβλίου στὴν βιβλιοθήκη τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σικάγου καὶ πρὶν ἀκόμη ἐπισκεφθῶ κάποια Ὁρθόδοξη ἐνορία, εἶπα στὸν ἑαυτό μου:

«Θὰ κάνω ὅ,τι εἶναι ἀπαραίτητο, γιὰ νὰ γίνω Ὁρθόδοξος, ἀκόμη καὶ ἂν χρειασθῆ νὰ ἀλλάξω ὑπηκοότητα καὶ νὰ γίνω Ρώσος ἢ Ἑλληνας, ἢ νὰ μάθω Ρωσικὰ ἢ Ἑλληνικὰ».

Τελικά, σὲ κάποιον βαθμό, κατέληξα νὰ ἔχω κάνει καὶ τὰ δύο.

δ. Ἡ θεία Χάρις

Ὁ ΣΟ ΣΠΟΥΔΑΙΟ, ὅμως καὶ νὰ εἶναι τὸ νὰ ἀναζητᾶ κανεὶς ταπεινὰ τὴν Ἀλήθεια μὲ συντετριμμένη καρδιά καὶ τὸ νὰ ὑποτάσσεται σ' Αὐτὴν ἐθελοντικά, ὁ κύριος παράγων σὲ μία μεταστροφή πρὸς τὴν Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ θεία Χάρις.

Ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Μέγας, στὸ ἔργο του Περὶ Ἐνανθρωπήσεως, ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Ὁ Σωτὴρ ἐνεργεῖ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τόσον μεγάλη καὶ καθημερινῶς πείθει ἀοράτως νὰ προσέλθουν εἰς τὴν πίστιν Του καὶ νὰ ὑπακούουν ὅλοι εἰς τὴν ἰδικὴν Του διδασκαλίαν, τόσον μέγα πλῆθος ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη καὶ ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ κατοικοῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ κατοικοῦν εἰς βαρβαρικὰς χώρας».

Καὶ ἐνῶ, σύμφωνα μὲ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Χάρις δὲν ἐνεργεῖ στὸν ἄνθρωπο στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του πρὶν ἀπὸ τὸ Βάπτισμα, ἐν τούτοις ἡ Χάρις μπορεῖ καὶ κινεῖ τὸν ἀβάπτιστο πρὸς τὸ ἀγαθὸ ἐνεργοῦσα ἔξωθεν τῆς καρδίας.

Βέβαια, ἡ Χάρις ἐνεργεῖ κατὰ μία πλειάδα τρόπων στὶς ψυχές, ποὺ εἶναι δεκτικὲς τῆς Ἀληθείας.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, εἶναι ἓνα κατάλληλο βιβλίο, ποὺ πέφτει στὰ σωστὰ χέρια στὸν κατάλληλο καιρό.

Κατὰ τὸ πρῶτο μου ἔτος στὸ Κολλέγιο, διάβασα τοὺς Ἀδελφοὺς Καραμαζώφ καὶ ἔμεινα κατάπληκτος ἀπὸ τὴν ὁμορφιὰ ἐνὸς Χριστιανισμοῦ, ποὺ δὲν εἶχα συναντήσει ποτὲ πρὶν.

Ἐκείνη ἦταν ἡ περίοδος πού, γιὰ πρώτη φορά, συνειδητὰ ἐλκόμουν πρὸς τὴν Ὁρθοδοξία.

Σὲ ἄλλους προσηλύτους, ἦταν ἡ μελέτη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, ἐκείνη, ποὺ τοὺς ἔφερε στὰ πρόθυρα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκτός, ὅμως, ἀπὸ τὴν μελέτη, πολλοὶ ἔχουν αἰσθανθῆ τὴν ἐλξη

τῆς Χάριτος καὶ κατὰ τὴν παραμονή τους στὶς ἱερὲς Ἀκολουθίες.

Ἄλλοι, κάποτε, μῆκαν ἐπιπόλαια σὲ ἕναν Ὁρθόδοξο ναὸ καὶ αἰχμαλωτίσθηκαν ἀπὸ τὴν ὁμορφιὰ καὶ Χάρη τῶν ἀγιογραφιῶν.

Ὅταν πρωτοεισῆλθα σὲ ἕναν Ὁρθόδοξο ναὸ καὶ εἶδα τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἄκουσα τὸν ἱερέα νὰ ἐκφωνῇ «... *ἐαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα*», κατάλαβα ὅτι εἶχα βρῆ τὸν τόπο μου καὶ ἐπὶ πλέον, τὴν Ἐκκλησία, πού ἔψαχνα ἐκ νεότητός μου.

Εἶναι ἀληθές, ἐπίσης, ὅτι κάθε προσήλυτος στὴν Ὁρθοδοξία ἔχει τὴν αἴσθηση, ὅτι ξυπνᾷ σὰν ἀπὸ βαθὺ ὕπνο ἀπὸ τὴν Χάρη τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο.

Σὰν τὸν ἄσωτο υἱό, ἔρχεται στὸν ἑαυτό του, κάνει τὴν σύγκριση μεταξὺ τοῦ Οἴκου τοῦ Πατρός του καὶ τοῦ ἁμαρτωλοῦ τόπου ὅπου ζεῖ καὶ παίρνει τὴν ἀπόφαση νὰ γυρίσει πίσω, στὸ σπίτι.

Μερικοί, συγκρίνουν τὴν τάξη καὶ συγκρότηση τῆς Ὁρθοδοξίας μὲ τὴν σύγχυση, πού ἐπικρατεῖ στοὺς κόλπους τοῦ Προτεσταντισμοῦ.

Ἄλλοι, ἀντιπαραθέτουν τὴν ἱστορικὴ συνέχεια τῆς Ὁρθοδοξίας μὲ τὴν ἔλλειψη ἱστορικῆς συνέχειας στὸν σύγχρονο Προτεσταντισμό.

Ἄλλοι, τονίζουν τὴν παρουσία, στὴν Ὁρθοδοξία, ἐργαλείων καὶ μέσων, γιὰ νὰ καταπολεμήσει κανεὶς τὴν ἁμαρτία καὶ τὴν ἀπουσία τους στὶς ἑτερόδοξες Ὁμολογίες.

Συγκρίνουν, ἀντιπαραθέτουν καὶ ἀποφασίζουν. Ἔτσι, τελικά, τὸ πρόσωπο, πού προέρχεται ἀπὸ μία ἄλλη Ὁμολογία συμπληρώνει τὴν κατήχησή του καὶ μὲ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ βαπτίζεται στὴν Ἁγία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

ε. Ἡ διαδικασία μεταστροφῆς

ΑΠΟ ΑΥΤΟ τὸ σημεῖο καὶ μετὰ, δὲν πρέπει νὰ ἔχη σημασία, γιὰ κάποιον πού εἰσέρχεται στὴν Ἐκκλησία, τὸ τί ἦταν πρὶν, γιατί, κατὰ τὸν ἅγιο Ἰλαρίωνα¹ *«ἐκεῖνο, πού εἶναι τὸ μόνο σπουδαῖο καὶ σωτήριο γι' αὐτόν, εἶναι τὸ ὅτι, γινόμενος μέλος τῆς Ἐκκλησίας, ἤδη ἔγινε μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ»*.

Ἀπὸ τὴν στιγμή αὐτή, τοῦ Βαπτίσματος, ἡ διαδικασία τῆς μεταστροφῆς συνεχίζεται πιά σὰν ζωὴ μετανοίας μέσα στὴν Ἐκκλησία.

Ὅτι, τώρα, εἶχε συμβῆ κατὰ τὴν διαδικασία μεταστροφῆς κάποιου στὴν Ὁρθοδοξία (πόνος καρδιακός, ταπεινὴ ἀναζήτησις

τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ καὶ μία ἀποφασιστικότης νὰ γίνεται εἰς τὸ ἐξῆς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ), θὰ πρέπει νὰ συνεχισθῆ, μέσα στὴν Ἐκκλησία, κατὰ τὴν ζωὴ τῆς μετανοίας, ἐπειδὴ ἡ ζωὴ τῆς μετανοίας εἶναι καὶ αὐτὴ μία ζωὴ ἀναζητήσεως, κάθε στιγμῆ, τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ στὴν ζωὴ μας.

Καὶ ὅπως εἶναι μεγάλη ἁμαρτία τὸ νὰ κάνουμε κάτι, ποῦ θὰ ἐμποδίσῃ τὴν μετάνοια κάποιου ἄλλου, ἔτσι εἶναι μεγάλη ἁμαρτία νὰ ἐμποδίσουμε τὴν προσέλευση κάποιου στὴν Ὁρθοδοξία, εἴτε μὲ τὴν ἀπρόσεκτη ζωὴ μας, εἴτε μὲ τὶς πράξεις μας, εἴτε μὲ τὰ λόγια μας.

ζ. Ὁ Οἰκουμενισμὸς

ΕΝΑΣ Οἰκουμενισμὸς τώρα, ποῦ προσποιεῖται, ὅτι οἱ πραγματικές διαφορὲς μεταξύ Ὁρθοδοξίας καὶ ἑτεροδοξίας εἶναι ἀσήμαντες, περιπίπτει πράγματι σὲ ἓνα τέτοιο φοβερὸ ἁμάρτημα καὶ διότι ἀρνεῖται τὴν Ἀλήθεια, τὴν ὁποία τόσοι πολλοὶ πρώην ἑτερόδοξοι Χριστιανοὶ ἀγωνίσθηκαν πολὺ γιὰ νὰ τὴν βροῦν, καὶ διότι προσπαθεῖ νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα σὲ ὅσους ἀκόμη τὴν ἀναζητοῦν.

Δὲν πρέπει νὰ μᾶς παραπλανήσῃ ἡ χαμογελαστὴ μάσκα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

- Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι ἀντίθετος σὲ κάθε βῆμα κάποιου ποῦ ψάχνει τὴν Ἀλήθεια καὶ ἐπιδιώκει τὴν ἔνταξή του μέσα στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

- Ὁ Οἰκουμενισμὸς ἐνθαρρύνει τὸ αἶσθημα, ποῦ πηγάζει ἀπὸ μία κατ' ἐπίφασιν ἐνότητα καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν κατάνυξη καὶ τὴν ζωὴ τῆς μετανοίας· ἀποθαρρύνει τὴν ἀναζήτησιν τῆς Ἀληθείας, ἔμμεσα παραδεχόμενος τὴν ὑπαρξὴ καὶ ἀποδοχὴ τοῦ ψεύδους.

- Ὁ Οἰκουμενισμὸς δὲν διακατέχεται ἀπὸ τὴν ταπείνωσιν, ποῦ ἐπιτρέπει νὰ ἀκουσθῆ καὶ μία διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν ἰδικὴ του φωνή, εἰδικὰ ὅταν αὐτὴ ἀποκαλύπτει τὸ ψεῦδος του.

- Ὁ Οἰκουμενισμὸς ἐπιτρέπει συγκρίσεις, ἀλλὰ ὄχι συμπεράσματα, ποῦ νὰ καταδεικνύουν, ὅτι κάποια Χριστιανικὴ παράδοσις, σὲ ἀντίθεση μὲ κάποια ἄλλη, ἢ ἄλλες, εἶναι πιὸ γνήσια.

- Τελικά, ὁ Οἰκουμενισμὸς ἀποθαρρύνει ὁποιαδήποτε ἀποφασιστικὴ ἐνέργεια, ἢ ὁποία θὰ ἀντιτίθεται στοὺς ἐπιδιωκόμενους σκοποὺς τους.

Κατὰ ἀλήθειαν, τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς Φαρισαίους

ἔχουν ἐφαρμογή καὶ στοὺς Οἰκουμενιστές:

«Οὐαὶ δὲ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων· ὑμεῖς γὰρ οὐκ εἰσέρχεσθε οὐδὲ τοὺς εἰσερχομένους ἀφίετε εἰσελθεῖν».

ζ. Πῶς νὰ βοηθήσωμε

Ο **ΑΓΙΟΣ** Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος συμβουλεύει κάθε ἕναν ἀπὸ μᾶς πῶς νὰ βοηθήσωμε ὅσους εὐρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία.

Λέγει γιὰ ἐκεῖνον, ποὺ εἶναι ἐκτὸς Ἐκκλησίας:

«Δὲν μπορεῖς νὰ κάνεις θαύματα καὶ νὰ τὸν πείσεις; Μὲ αὐτά, ποὺ ἔχεις ἤδη νὰ προσπαθήσεις νὰ τὸν πείσεις, δηλ. μὲ τὴν φιλανθρωπία, μὲ τὴν προστασία, μὲ τὴν ἡμερότητα, μὲ τὸ καλόπιασμα καὶ μὲ ὅλα τὰ ἄλλα».

Μὲ ἄλλα λόγια, χρειάζεται νὰ προσεγγίσωμε τοὺς ἑτεροδόξους μὲ ἐκείνην τὴν φιλοξενία καὶ ἀγάπη, ποὺ εἶναι χαρακτηριστικὴ στὴν Ὁρθοδοξία.

Ὁ δρόμος τῆς ἐπιστροφῆς δὲν εἶναι καθόλου εὐκολος καὶ ὅσοι ἀγωνίζονται μόνοι τους, χρειάζονται τὴν βοήθειά μας, τὴν ὑποστήριξή μας, τὴν ἀγάπη μας.

Συγχρόνως, ὅμως, πρέπει νὰ διακηρύσωμε τὸν «σκληρὸ λόγον» τῆς Ἀληθείας, ἔστω καὶ ἂν αὐτὸ εἶναι ἐπώδυνο.

Ἡ ἀλήθεια, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἡ μόνη Κιβωτὸς τῆς σωτηρίας, εἶναι «ὁ πολύτιμος ἀκρογωνιαίος μας λίθος, ὁ ἐκλεκτός, ὁ ἐντιμος», ὁ ὁποῖος πάντα ὑπῆρξε καὶ πάντα θὰ ὑπάρχη «λίθος προσκόμματος καὶ πέτρα σκανδάλου».

Δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐκπλήσση τὸ γεγονός, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ πρῶν ἑτεροδόξοι ποὺ ἔχουν προσχωρήσει στὴν Ὁρθοδοξία εἶναι οἱ μεγαλύτεροι ἀντίπαλοι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Γιὰ τοὺς Οἰκουμενιστές, οἱ προσήλυτοι στὴν Ὁρθοδοξία εἶναι καθαρὰ ἕνας κόλαφος, ἀφοῦ ἡ ἴδια ἡ μεταστροφή τους καταδεικνύει τὴν ἀνυπαρξία μέσου χώρου, μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ὁμολογιῶν.

Γιὰ τοὺς προσηλύτους, ἡ συμμετοχή τους στὸν Οἰκουμενισμό θὰ εἶναι, γιὰ αὐτούς, ἡ πλήρωσις τοῦ ρητοῦ «ὡσπερ κύων, ὅταν ἐπέλθῃ ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ ἔμετον καὶ μισητὸς γένηται, οὕτως ἄφρων

τῆ ἑαυτοῦ κακία ἀναστρέψας ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ ἀμαρτίαν».

Οἱ προσήλυτοι εἶναι βαθεῖα οἰκείοι μὲ τὴν πνευματικὴ ἀσθένεια ποὺ προκαλεῖται στὶς ἑτερόδοξες Κοινότητες ἀπὸ τὴν ἀπιστία στὴν διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ.

Δὲν μποροῦν νὰ ἐξαπατηθοῦν ἀπὸ γλυκόλογα ἀγάπης, ἡ ὁποία θυσιάζει τὴν Ἀλήθεια, ἢ ἀπὸ κενοὺς λόγους γιὰ μία ἐνότητα, ποὺ στὴν πραγματικότητα δὲν ὑπάρχει.

Ἡ μετάνοιά τους γιὰ τὴν συμμετοχὴ τους στὶς ἑτερόδοξες Κοινότητες, τοὺς ἔχει γίνει μία πηγὴ γνώσεως.

Δὲν θὰ ἐπιτρέψουν στὸν Οἰκουμενισμὸ νὰ ἀψηφίσῃ αὐτὴν τὴν γνώση.

Καὶ ἡ θέσις τους αὐτὴ δὲν εἶναι μία ἀρνητικὴ θέσις· ἀντιθέτως, προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀγάπη τους πρὸς τὸν Χριστό, ἀπὸ τὴν ἀγάπη τους πρὸς τὴν Ἀλήθεια καὶ ἀπὸ τὴν ἀγάπη τους γιὰ ὅσους εἶναι μέσα στὴν καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία.

Ἐν ἀγάπῃ, ἀπορρίπτομε τὸν Οἰκουμενισμό, ἐπειδὴ θέλομε νὰ προσφέρωμε στοὺς ἑτεροδόξους ἀκριβῶς ἐκεῖνο, ποὺ ὁ Κύριος χάρισε πλούσια σὲ ὅλους ἐμᾶς μέσα στὴν ἀγία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, δηλαδὴ τὴν εὐκαιρία νὰ γίνουν μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, *«τέκνα Φωτὸς»* καὶ *«κληρονόμοι τῆς βασιλείας ἣν ὁ Κύριος ἐπηγγείλατο τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν».*

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1568/15.10.2004, σελ. 3 καὶ 4.

■ Ἔχει διατηρηθῆ τὸ γλωσσικὸ ἰδίωμα τοῦ δημοσιεύματος, ὡς καὶ οἱ ἐσωτερικοὶ τίτλοι αὐτοῦ, ἂν καὶ ἀμφότερα εἶναι προβληματικά. Ἐλπίζουμε, ὅτι ἡ δημοσίευσίς τῆς πλήρους Εἰσηγήσεως στὰ *Πρακτικὰ* τοῦ Συνεδρίου θὰ ἐξομαλύνῃ τὶς τυπικὲς αὐτὲς ἀδυναμίες.

1. *«Τὸν ἅγιο Ἰλαρίωνα»* μᾶλλον πρόκειται περὶ τοῦ Ρώσου Νεομάρτυρος Ἁγίου Ἰλαρίωνος (Τρόϊτσκυ) (+1929), ὁ ὁποῖος κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ Κ' αἰῶνος ἔγραψε σημαντικὰ ἐκκλησιολογικὰ κείμενα, ἐν σχέσει μὲ τὴν τότε ἀρξαμένην Οἰκουμενικὴν Κίνησιν.